

בעזה"ת
בינ"ו עמ"י עש"ו

ביאור על "העצמאות"

נדפס בשנת תש"ל
פעיה"ק ירושלם תובב"א
ועתה נדפס מחדש
אייר תשס"ח לפ"ק

תוכן הענינים

- הקדמה ג
- פרק א** - מהות ישראל קדושים, וגלותם, ותקוותם, וגאולתם. ה
- פרק ב** - מחשבת ההתקוממות והעצמאות היא היא תהום המינות והכפירה. יא
- פרק ג** - מהות ויסוד מדינת ישראל. ושהיא, ועם ישראל וגאולתם, - שני הפיכים מנוגדים בתכלית. טו
- פרק ד** - צירוף עניני קדושה ושומרי תורה ומצוות, לרעיון העצמאות - הם הם משחיתי כרם ה'. יט
- פרק ה** - העצמאות הוא משחית נורא בצורה של אוהב ומציל. כד
- פרק ו** - המסקנה - אנו מכריזים ומפרסמים. כח

לעיילוי נשמת

הר"ר דוד זלמן בן הרה"צ שמעון אלתר ז"ל

נלב"ע י"ח תשרי התשכ"ט

הקדמה

במימרא וסיעתא דשמיא רצונינו בקונטרס זה להבהיר ענינים בעיקרי האמונה המסורה לכל בית ישראל כקטן כגדול למאיש ועד אשה, לרגלי קיומה של השאיפה הציונית זה כשמונים שנה וקיומה של המדינה שהקימה תנועה זו זה יותר מעשרים שנה. נסתלפו ונשכחו בעוה"ר עיקרי האמונה, טומאתה הנוראה חדרה בעוה"ר לתוך תוך לבות הרבה משלומי אמוני ישראל.

במשך השנים גילתה המדינה הציונית את תהום המינות והכפירה הפריקת עול וההפקרות הכלולים בה, התפשטה בהמון תועבותיה וטומאותיה.

אם כי לבם ומוחם של שלומי אמוני ישראל הי' סגור ונעול בפני הטומאה הציונית וחתום בחותם בתוך חותם ע"י אבותינו ורבותינו מדור העבר ז"ע.

אבל הקוראים על עצמם "מנהיגים" של הדור הבא שברו את החותמות ומנעולים ההם אחת לאחת, ופתחו דרך רחב להטומאה הציונית שתחדור לתוך תוכם של מוחם ולבם של רוב רובם של אחב"י שותומ"צ.

עם מעשי האנשים הציונים, דהיינו, העברת ילדים לשמד, חילולי שבת, התרת עריות בפרהסיא וכו' אינם מסכימים, אבל עם השאיפה הציונית בעצמה, דהיינו התקוממותו של עם ישראל משפלות גלותו, ולקייח ענינו והתגוננותו בידו, עם זה כולם מסכימים. ואף הטובים שבתוך אלה, שעדיין לא הרחיקו כ"כ, דעתם הוא, שהעצמאות הקיימת עסקו של עם ישראל הוא (בדעבד) "שלנו", רק שעלינו להשתדל ולהנהיגם בדרך התורה או לחכות לרחמי שמים שיהפך לבכם לטוב, ואז תהי' שמחתם עם מדינה זו שלימה, ולדעת הרבה תהי' גם אתחלתא דגאולה או גאולה שלימה.

גדול הכאב לראות איך טומאה זו הכתה שורש גם בלבבות יראים ושלימים, - המדינה "שלנו" החיילים "שלנו" הטנקים והאווירונים "שלנו", לבם חומד את הטומאה ואינם רוצים לשמוע ולקלוט שום הסבר נגדה, אלא נמשכים אחר נטיית לבם אחר הערב והנעים והמתאים לזרם הרחוב ולפטפוטי ההמון, המטהרים את השרץ בק"ן טעמים ומגבכים סילופים ובלבולים ודברי הבלים עד אין קץ, ומתוך

פיהם נפלטים בלי התבוננות דברי מינות חירופים וגידופים וניאוצים, המכאיבים כל לב יהודי מרגיש.

מחשבה זו לבד - שעם ישראל יכול להתקומם מגלותו כשרוצה - והוא עושה זאת, מתקומם, מתארגן, ובונה עצמו, מחשבה זו לבד - בלי לצרף אליה שום עבירה אחרת גדולה או קטנה, ואף בלי לצרף אליה שבועות הטמונה בה, אך מחשבה זו לבד שלכאורה אפשר להכשירה בבלבולים שונים, בישוב וקדושת ארץ ישראל וכו' ומה בכך אם יהודים משתדלים להטיב מצבם, וכשרוצים להזיקם מתגוננים בכח הזרוע, "עצמאות" זה לבד, מופשט מכל הטומאות והתועבות שסבבה, היא בעצמה עקירת כל האמונה וכל ענין של קדושה וכל המהות הנעלה של ישראל קדושים בני א-ל חי, והיא היא השורש פורה ראש ולענה לכל הכפירה הפריקת עול והשמד, - כולם אינם אלא תולדות הכפירה השרשית, שהוא "תקומת ישראל לתחי'", "להיות "עצמאים". - השם "עצמאות" כוללת בתוכה את כל הטומאה הציונית עם כל תועבותי', - מחשבה זו להתקומם ולהיות עצמאים היא אב להם, והיא בעצמה הניגוד המוחלט לכל האמונה ולכל קדושת ישראל. - למחשבה והחלטה זו שעם ישראל יתקומם וייסד עצמאות, מגיעים, אחרי שמכחישים את כל קדושת ישראל והתוה"ק ואת כל האמונה, ובהכרח יבואו בעקבותיה פריקת עול ושמד.

מלחמותינו ומחלוקותינו על המדינה הציונית אינו מפני שאיננה דתית בראוי אלא אנו חולקים על כל עיקר יסודה אפילו היתה חרדית. מלחמותינו הוא נגד המדינה בעצמה לא נגד פעולותיה לבד.

וזאת נשתדל לבאר בס"ד בדברינו הבאים.

א

מהות ישראל קדושים, וגלותם, ותקוותם, וגאולתם

הקב"ה ברא עולם ומלואה, אך ורק למען ישראל שהם יקיימו התורה"ק, ולזאת נתן לנו בהר סיני מן השמים תורת ה' תורת אמת.

מעלת וקדושת ישראל והתורה נעלה ונשגב מהשגת כל ברואי בראשית, אפילו משרפים וחיות ואופנים.

כל יהודי פשוט יודע אשר אותו בחר ה' להיות לו לנחלה, הוא אומר, אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלכינו לעבודתיך ושמןך הגדול והקדוש עלינו קראת, - כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

האמונה והתורה שעם הקודש מחזיק בו אינו ענין שיכול להפרד ולהחלק מהם, אלא הם עצם מהותם וחיותם ומקורם של עם ישראל, אשר כולם משורש א' יהלכון מאת ה' מן השמים, אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו - וזהו העיקר בבריאה - בזאת תלויים כל ברואי בראשית, את האלקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם, ולזה נברא העולם, ויתר דברי העולם, הבל הבלים הכל הבל.

האישי הישראלי מביט בתורה ועל פיה הוא מסדר את כל צרכי והנהגת החיים שלו, הגשמיים, והרוחניים, הפרטיים, והצבוריים, הכל מבואר בתורה, עם ישראל נמצא בעולם רק לכבוד ה' לצורך גבוה, עם זו יצרתי לי, לקבל עול מלכות שמים ולעשות רצונו, לזאת נברא ויתר אין לו בעולם כלום.

כשם שמהותו של עם ישראל ושאיפתו בעולם הוא מרומם ונשגב על כל ענינים גשמיים וארציים, כך גם אסונו ואבלו והצלחתו ושמחתו אינם לפי מושג ארצי וגשמי.

השגת שלטון ומדינה גדולה חזקה ועשירה ומדעית, הוא שמחה וישועה והצלחה לא מגויי הארץ, כי יותר מזה אין להם, וכשאובדים זאת, הוא אסונם ואבלם. אבל חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו אשר כל חייהם הפרטיים והצבוריים

אינו אלא קבלת עול מ"ש, ואצלם כל הצלחות עוה"ז ומחמדיו הבל הבלים הכל הבל, השגת השתלטות על כברת ארץ עם גדולותיה והצלחותיה לא זאת היא שמחתן, ולא אבידתה היא אסונם, אין זאת תופס מקום אצלם, הם ועתידם גבוהים מזה לאין שיעור, לא נתאוו החכמים לימות המשיח לא כדי שישלטו על כל העולם ולא כדי שירדו בעכו"ם אלא שאז תמלא הארץ דעה את ה'. (רמב"ם סוף הלכות מלכים).

ואם ניתן להם מדינה ומלוכה אחר יציאת מצרים, לא הי' בזה הכוונה, המובן הגשמי של מדינה עצמאית.

אלא מפני שארץ זו הוא המקום אשר בו בחר ה' לקדשו בעשר קדושות ולהשרות בו שכינתו, ובראשית הבריאה יחד הקב"ה מקום זה לעם הנבחר אשר בשבילם ברא כל ברואי בראשית, שבו יהי' עבודת הקודש על תילה בנוי' בבנין בית הבחירה מקום השראת השכינה, וזה הי' רצונו ית' בבריאה להיות לו דירה בתחתונים כביכול, כידוע. וזה הי' הכוונה שבשבילה הכניס הקב"ה את ישראל לארץ ישראל.

אבל מדינה כשל עצמה להשתלט על כברת ארץ ולא יותר - אין לעם ישראל כל ענין בה.

ומה הוא ישועתו ושמחתו של ישראל.

בהגלות כבוד מלכותו ית', והתקרבותינו לאבינו שבשמים, וישראל קדושים יבואו למדריגתם העליונה המוכנה ומובטחת להם. וזאת יהי' תיקון ושמחת כל הבריאה כולה, ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך, וייראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים וייעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם וכל הרשעה כולה כעשן תכלה וכו'.

ומה הוא אסונו ושברו של שונאי ישראל.

הסתרת פניו ית', אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם. כשאומר לנו מי ביקש זאת מידכם רמום הצרי, ומזה נובעים גם הצרות הגשמיות.

על מה נקבעו ימי בין המצרים ותשעה באב, ועל מה הזילו ישראל קדושים נחלי דמעה ושפכו כמים לבם בחצות הלילה אלפי שנים, לא על שאין אנו משתלטים על כברת ארץ, ולא על שאין לנו צבא חזק, אלא על חורבן בית המקדש וגלות השכינה.

ותקוותינו וצפיתנו כל היום הוא.

לא שיהי' לנו מדינה עשירה וצבא חזק, אלא, ועל כן נקוה לך ה' אלקינו לראות מהרה בתפארת עוזך, אבינו מלכינו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה - שובה אלינו בהמון רחמיך בנה ביתך כבתחלה. וגאולה זאת יביא הקב"ה בעצמו, ע"י אליהו ומלך המשיח בפומבי ופרהסיא ע"י נסים ונפלאות שיציאת מצרים יהי' טפלה להם, ויתקיימו כל הטובות הגדולות שהתנבאו הנביאים ע"ה.

גלינו מארץ ישראל לא מפני צבאו החזק של נבוכדנצר ושל טיטוס, - כבר עזר השי"ת לנצח במתי מעט עמים רבים כחול הים וחזקים, כמבואר בתנ"ך בענין גדעון וברק ויהונתן בן שאול ויהושפט וחזקיהו ועוד הרבה, ודוקא בעת החורבן הכתוב מעיד, לא האמינו מלכי ארץ וכל יושבי תבל כי יבא צר ואויב בשערי ירושלים, - כי השי"ת לבדו מנהיג העולם והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים כל פרט קטן שבקטנים, אין ברי' בעולם שתעשה כפי רצונה אלא כל הנעשה והמתרחש בגזירת השי"ת נעשה, הוא גזר והביא וגמר את הענין באמצעות הסיבות שהביאוהו וגמרוהו, ואנו בניו ועם סגולתו והוא מדריכינו ומלמדינו להועיל וכשאנו זוכים לא קצרה ידו מהושיע גם באפס ובמתי מעט להראות חיבתנו אליו לעיני כל, ושאונו מונהגים מאתו באופן מיוחד משאר גויי הארץ כמו שביקש משה רבינו (פ' כי תשא) ובמה יודע איפה כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלאנו אני ועמך מכל העמים אשר על פני האדמה, והשיב לו הקב"ה, הנה אנכי כורת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאות אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגויים וראה כל העם אשר אתה בקרבנו את מעשה ה' כי נורא הוא אשר אני עושה עמך, וכמו שאנו מחכים שיעשה לנו הקב"ה במהרה בימינו בביאת משיח צדקינו כמבואר הרבה בתוה"ק ובנביאים וכתובים זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו

וכימי צאתינו מארץ מצרים יראינו נפלאות שיהיו הניסים והנפלאות לישראל בפלא גדול יותר מציאת מצרים כמאחז"ל שיהי' שיעבוד מלכות עיקר ויציאת מצרים טפל, - וכשאנו חוטאים הוא מייסרינו כאשר ייסר איש את בנו, ובאופן פלאי יוצא מגדר וטבע העולם עד שהרואים משתוממים ומתפלאים כמבואר בפ' נצבים ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה, עיי"ש כל הענין, וכן מבואר בתוכחות שבפ' בחוקתי וכי תבא והיית לשמה למשל ולשנינה עיי"ש (וכמו שבעינינו ראינו בגזירת היטלער) כמו שהכתוב אומר בפ' האזינו לו חכמו ישכילו זאת יבינו לאחריתם איכה ירדוף א' אלף ושנים יניסו רבכה אם לא כי צורם מכרם זה' הסגירם. - וכשאנו חוטאים אין מועיל לנו "כוחותינו" וארגונינו, כמו שהכתוב צועק בפ' האזינו ואמר אי אלהימו צור חסיו בו יקומו ויעזרוכם יהי עליכם סתרה ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל'.

ומאחר שחטאינו הם הם סיבת הגלות ולא הארגון הגשמי מובן שהארגון הגשמי לא יביא לנו תועלת כל דהו.

ובעיקר, לא הארגון הגשמי נקראת אצלינו "גאולה", כי איזה שייכות יש למחשבה זו - להתארגן במובן גשמי - לותמלוך אתה ה' אלקינו מהרה לבדך על כל מעשיך, ענינים אלו רחוקים זה מזה בתכלית.

הקווי והציפוי להשגת טנקים ומירזים, אין לו שייכות לועל בן נקוה לך ה' אלקינו לראות מהרה בתפארת עזך.

הכאב של אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם אל יתרפא אף אם יהיה לנו המדינה הכי עשירה וחזקה בעולם, הצבא הכי מאומנת ומסורה והטנקים והמירזים והפנטום יהיו הכי מודרניים בעולם, אף אם יהי' לנו כל זה עדיין ישאר הכאב של גלות השכינה וגלותינו משלחן אבינו יעמוד על מקומו בלי שינוי כל דהו.

העצה של התקוממות האומה לקחת עניניו בידי עצמו ולהתגונן בזרוע ובנשק, אינה אותה עצה של הקב"ה לכנסת ישראל - קומי רוני בלילה לראש אשמורות שפכי כמים לבך נוכח פני ה'.

מושגים אלה רחוקים זה מזה בתכלית.

הקריאה להארגון הגשמי גאולה, הוא כמו שיאמרו על אבן חקוק בצורת אדם שהוא אדם, אמנם צורתו החיצונה תואר אדם לו, אבל הלא חסר לו כל תוכנו ומהותו של אדם, ואף בצורתו החיצונה מה רחוק ההפרש בין אדם לאבן החקוק בדמות אדם, כן הוא ועוד יותר מזה לאין שיעור ההפרש בין הארגון הגשמי להגאולה האמיתית, אמנם גם בגאולה האמיתית יהי עם ישראל מקובץ ומסודר בא"י ויהי מושל בעולם אבל זאת יהי רק חלק קטן מצורתה החיצונה של הגאולה, כמו שהאבן החקוק בדמות אדם יש לו חלק קטן מצורתו החיצונה של אדם, (וכמו שהאבן אינו יכול להיות אתחלתא לאדם כי הוא מין אחר לגמרי כמובן, כן המדינה הזאת אי אפשר שתהי אתחלתא לחלק החיצוני של הגאולה האמיתית, אלא הוא ההיפך ממנו כמו שיבואר לקמן בס"ד).

נשוב לארץ ישראל, - אבל לא על ידי שנארגן ונרכז האומה בארץ מיוחדת משלהם, לא ע"י שנפריח השממה, לא ע"י שנקים מן הגלות ונקח הגנתינו בידי עצמינו ונהי מאומנים במלחמות ומסורים לארץ מולדתינו, לא ע"י רכישת טנקים ומורזזים ופנטומים ונשק הכי מודרניים, - **לא כל אלה יביאו לנו ישועה כל דהו.**

אין הדבר תלוי אלא בתשובה, כמבואר בחז"ל, או כשיגיע הזמן של בעתה, שאז ירחם עלינו הקב"ה למען שמו.

ועד אז הננו מובטחים מאתו ית' כדכתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתיים ולא געלתיים לכלותם להפר בריתי אתם כי אני ה' אלקיהם - וכדמפרש הרמב"ן - שכל זמן גזירת הגלות, קיימת ההבטחה הזאת, אך בתנאי שימצאו בארץ אויביהם - דהיינו שישראל קדושים יוכלו להתקיים בין האומות, ויובלו להשלים שם דרישת הקב"ה מהם - והבטיח לנו - כי לא תשכח מפי זרעו - ובכל צרתם לו צר - ובכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם כן אחז"ל.

והקב"ה קיים בנו הבטחתו, ולמרות שהענישנו בגלות מזמן לזמן בעונשים קשים ומרים גזירות ושחיטות נוראות, הכל בא מאתו בהשגחה ובדייקנות ואין ברי' בעולם וגם אין תחבולה בעולם שהיתה בכוחה לעכב או לשנות

א' מגזירותיו אף כחוט השערה, (לא מדינה עצמאית ולא נשק וצבא), וגזירות העמים עלינו הם רק שליחיו ושבת אפו, אעפ"כ לא העיר כל חמתו עלינו, (שהי' מגיע לנו כפי מעשינו), אך רוב הזמן נתן אותנו לרחמים לפני שובינו, והן הן גבורותיו, והן הן נוראותיו, האיך שה אחת בין שבעים זאבים מתקיים אלפי שנים, בשעה שאומות גדולות ושולטות על כל העולם גבורים ועשירים נעלמו ונשכחו והיו כלא היו, - **שלא א' בלבד עמד עלינו לבלותינו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לבלותינו והקב"ה מצילינו מידם.**

ולמרות אורך הגלות אנו בטוחים וחזקים באמת ובאמונה בלי שום פקפוק וספק ח"ו שהקב"ה יגאלנו.

ואין אנו צריכים ואין אנו רוצים בשום אפוטרופסים שידאגו עבורינו לתת לפנינו איזה גאולה אחרת משלהם.

השי"ת כתב לנו בתורה"ק בכתב ובעל פה במה ואיך נתגונן מפני הצרות, - תשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, - בזמן שהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו, - תורה מגינא ומצלא, - אם רואה אדם שיסורים באים עליו יפשפש במעשיו, - תשובה ומע"ט כתרים בפני הפורעניות, - ומצות עשה מן התורה לצעוק ולהתפלל להקב"ה על כל צרה שלא תבא כמבואר במוני המצוות. - וכמו שנכתוב עוד להלן בפרק ה' בס"ד. -

וכל הצרות וההריגות שעברו עלינו ומה שהקב"ה ישמור עלינו שלא יבא עוד, אנחנו מקבלים באהבה, הקב"ה הוא אבינו הרחמן ואנחנו מסורים רק בידו כדוגמת הינוק הקטן המסור ביד אמו וכל מה שהוא עושה אתנו הכל רק לטובתנו, אנחנו מוסרים עצמינו לגזרותיו בתמימות כמאמר הכתוב, תמים תהי' עם ה' אלקיך, וכדמפרש רש"י, התהלך עמו בתמימות ותצפה לו ולא תחקור אחר העתידות אלא כל מה שיבא עליך קבל בתמימות ואז תהיה עמו ולחלקו. ואין אנו יכולים ואין אנו רוצים לצאת ח"ו מתחת ידו ומתחת גזירותיו יהיו מה שיהיו, ואין אנו מהרהרים או מתריסים ח"ו נגד הקב"ה בכל מצב שהוא, ובה אנו יותר בטוחים ויותר חזקים מהכל, ואנו זורקים לאשפה את ההבטחה וההתחזקות של מדינה עצמאית וצבא חזק ונשק מודרני.

ב

מחשבת ההתקוממות והעצמאות היא היא תהום המינות והכפירה.

מחשבה זו שישראל יתקומם מהגלות להיות עצמאים.

לחייב את עם ישראל לבנות עצמו בכל הענינים הגשמיים עד כדי להיות שוה לא' מארצות תבל המצליחים, - אף אם העצמאות הזו תהי' שומרת דת וחרדית למהדרין מן המהדרין.

גישה זו לעם ישראל ולעניניו באופן אנושי ונרמאלי זה, מחשבות אלו לבד :

(א) שעם ישראל נושע בדרכי ואופני שאר האומות.

(ב) ותפארתו וגדולתו הוא מדינה עשירה גדולה ומפוארת, וצבא חזק ומסור ומאומן, האינטערעסים שלו הם אותם האינטערעסים של גויי הארץ.

(ג) ושהחוב על עם ישראל להקים זאת.

(ד) ושבידם להקים זאת כשירצו, - ואף אילו להקימה בצורה חרדית.

למחשבות אלו מגיעים, אחרי שמכחישים את כל מה שכתבנו בפרק הקודם ומתעלמים ממנו.

אחרי שמכחישים את מהותו הנעלה של עם ישראל, שהוא עם סגולה עליון על כל גויי הארץ, ומורידים אותו להשוותו לשאר האומות, - אחרי שמכחישים, שאבלם ואסונם, ותקוותם ושמחתם הוא למעלה מהשגה אנושית חמרית, ומורידים אותם, שאבלם ושמחתם הוא גשמיית וחמריית, אותו אבל ושמחה כשל א' מגויי הארץ.

אחרי שמבינים את מהותו של ישראל ואסונו ותקוותו וישועתו באופן אחר ממה שכתבנו לעיל - ומביטים עליו במשקפיים אחרים.

אחרי שמבינים ורואים שישראל ושאר האומות הכל אחד, שאסונם וישועתם של ישראל ושל שאר האומות הכל אחד, ואין להם לישראל בעולם אלא מה שיש

לשאר האומות, - אחרי שנלאים מלחכות על התוצאות של עצת "קומי רוני בלי"ה", - ואין רואים בו תועלת וממשות, - אז נגשים לעניניהם בגישה אחרת באותה גישה אנושית וחמרית ונורמלית שנגשים לשאר האומות, להושיעם בישועה השייכת לשאר האומות, ובדרכים המוליכים לישועה כזו, - והוא, - להתרכז במקום אחד, להבנות שלב אחר שלב ולהיות הולך וגדל ופורח בכל הענינים השייכים למדינה עצמאית, להשתלט בצבא חזק ומסור ומאומן, עד כדי השגת מדינה מפוארת כא' מארצות תבל המפוארים.

וזאת היא מחשבת ההתקוממות והעצמאות.

היא יכולה להולד רק אחר הכחשת כל ענין קדושת ישראל וכל האמונה, אחרי שהמחשבה נעתקת מהאמונה הצרופה מהשאפה שאיש ישראלי פשוט שואף לו, ומתפלל עליו ג' פעמים בכל יום, ולירושלים עירך ברחמים תשוב ותשכון בתוכה כאשר דברת, את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח, והשב את העבודה לדביר ביתך, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים.

ובמיוחד בהתפילות שבשבתות וימים טובים ר"ה יוה"כ, - אשר קדשנו במצוותיו ורצה בנו, - אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו במצוותיו, - אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצוותיך וקרבתנו מלכינו לעבודתיך ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת - אבינו מלכינו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה והופע והנשא עלינו לעיני כל חי - מלוך על כל העולם כולו בכבודיך וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה - ובכן יתקדש שמך ה' אלקינו על ישראל עמך וגו' עד סוף הענין. -

כשהמחשבה מתרוקנת מכל זה ומתרחקת ממנו הרחק גדול, - ואז הוא מביט על עם ישראל ועל גלותו וגאולתו בעינים אחרות ובמושגים אחרים, במושג ובתפיסה גויית ואנושית, שסיבת היות עם ישראל נרדף וסובל, הוא, בשביל שאיננו מאורגן בארצו ואין בידו להגן על עצמו, ואז הוא מצריכו להתקומם

ולהגאל גאולה אנושית ולקחת עניניו בידיו, לרכוש מדינה וצבא וכו' זאת ישועה היא לו, כמו שאומה אחרת היתה צריכה לעשות אילו היתה מפוזרת כישראל.

לחייב את ישראל להתקומם מן הגלות ולבנות עצמאות יכולים רק אחרי הכחשת סיבות הגלות, אחרי הכחשה שיש תורה ומצוות מן השמים שאנו מוזהרים עליהם, ושיש השגחת השי"ת ושכרו וענשו בעולם והוא הוא שהגלנו מפני שעברנו על התורה והמצוות, והוא הוא שמעכב אותנו בגלות בהשגחה.

כי כשאנו לוקחים השגחת ה' ושכרו וענשו נגד פנינו אין מקום להתקומם, שהרי החטאים עדיין לא סרו, אדרבה נתגברו ועלו, והם הם סיבת הגלות, הרי אנו נמצאים עדיין תחת ענשו של הקב"ה ושבת אפו, ולא בא נביא בשליחות השי"ת להגיד לנו שאנו רשאים להתקומם. ועוד, מה נועיל אם נתקומם הלא הקב"ה שוב יגלה אותנו, - אין זה אלא התרסה נגד עונש הקב"ה והשגחתו, וצחוק מן האמונה.

לבד כל הנאמר.

ענין ההתקוממות לייסד עצמאות הוא עבירה על שלש שבועות המבוארים בכתובות קי"א (המבוארים בארוכה בספה"ק ויואל משה וסותר כל טענות החולקים על זה).

וגם הוא נגד מאחז"ל שקיבוץ כל ישראל במקום א' או התקוממותם הוא לרעה לשונאיהם ולא לטובה, (כמו שיתבאר לקמן בס"ד).

הפירות והתוצאות מתקומת ישראל כזה (שאינה באה רק אחר עקירת קדושת ישראל והתורה משרשו ועקירת האמונה), יכול להיות רק שמד והתפקרות (אף אם לא יכריחו על זה), שהרי כבר עקרו את היסוד המחייב שמירת המצוות, ובעקירת היסוד נופל הבנין, אם אין רוממות ועליונות לישראל, ועניניו נתפסים במושג אנושי, - נעשה השבת קודש - יום מנוחה, - והפסח - חירות לאומי. (לשונו של ירחון בית יעקב) ולמה לא יאכלו גם חמץ בפסח, האם אי אפשר לעשות זכר לחירות לאומי בענינים אחרים, ולמה לא יסעו לטייל בשבת חבורת פרוצים ופרוצות ויכנסו על הר הבית ויעשנו שם סיגריות ויאכלו שם טריפה, האם אין זה עונג ומנוחה, ולמה יכניסו את הנוער העולה במוסדות דתיים דוקא, ולמה לא ינתחו את המתים, אחרי שאין אמונה אין חפץ במצוות מעשיות.

במחשבה זו לבד - שעם ישראל צריך להתקומם ויכול להתקומם ולגייס בעצמאות והנהגה כא' מגויי הארץ, - בלי לצרף אליה שום עבירה - כשעלתה מחשבה זו ובאה לידי החלטה עוד טרם שהוציאוה בפה כבר נעקר אצל מחשביה כל מהות קדושה ואמונה, לא נתבשלה מחשבה זו רק אחרי שחושבה עקר הכל וכפר הכל, רק תהום המינות והכפירה יכולים להעלות מחשבה זו, רק אחרי שמכחישים את כל שורש קדושת ישראל ואת אסונם האמיתי ואת תקוותם ועתידם הנעלה, ורואים את עם ישראל כמו את עם הטורקי האונגרי והפולני, רק אז יכולים לגשת אליו ולענינו בגישה כזו, לקוממו ולייסד לו עצמאות ובזה להושיעו - אילו היו מנהיגים בעצמאות זו כל המצוות המעשיות על צד היותר טוב - בכל מקום, שו"ב, מוהל, ת"ת, ומקוה, - הי' זה סתירה מני' ובי' - כי אם אין אמונה אין תורה ומצוות.

לא בקל עלה להציונים להחדיר מחשבה זו של התקוממות ועצמאות בקרב שלומי אמוני ישראל, עבודה עצומה וממושכת ותעמולה גדולה נהלו, ובעיקר ע"י ההסוואות ובלבולים של הדתיים שהשתתפו להם - כי אין ענין זה הטבת מצב ישראל גרידא, להקים להם מחסה ומגן, אלא שינוי המהות, שינוי יסודי מן ההיפך אל ההיפך להפנות מחשבתו ושאיפתו של עם ישראל ממחשבה ושאיפה ישראלית למחשבה ושאיפה גויי, מאמונה לכפירה מוחלטת, מעם הנהרגים ונטבחים על קידוש השם על ערקתא דמסאנא, לעם הנהרגים על כבוד לאומי, - ירידה מרום המעלה לעמק התהום.

להתארגן במוכן גשמי, לרכוש אדמה, להושיבה, להקים ממשל עצמאי פורח בכל המובנים, דורש מסירות גדולה והון תועפות ואבדון נפשות בלי גבול. - עם ישראל המאמינים בגאולה אחרת הגאולה האמיתית ע"י משיח צדקינו שיביאה הקב"ה בעצמו בלי השתדלות בשר ודם, אינם רוצים ואינם יכולים להתמסר לתקומת העם הזה, שאין להם בה כל ענין, ולא שום צורך, אדרבה התורה וגדוליה רואים בזה עקירת האמונה ועקירת כל המהות האמיתי של עם ישראל, וגם סכנת הגוף, והנהיגו את העם בכיוון הפוך, והכריזו מלחמה נגדה.

ההשקפה והלך המחשבה הגויית, לארגן את העם ולקוממו לייסד עצמאות ולהבנות במוכן גשמי, לא תוכל למצא מקום בלב איש ישראל פשוט המחזיק בקבלת אבותינו.

המסתירים על הכפירה הזאת והמביאים אותם במחנה שלומי אמוני ישראל היו רק הדתיים שנטפלו להכופרים, הם הרבו בבלבולים והעלו אבק עד לרקיע, וערכבו חושך ואור.

בקיצור - הגאולה האמיתית וגאולת העצמאות הציוני הם שני הפיכים, ואין להם שום קשר ושיוכות אף אילו יהיו שומרי דת, - כי הגאולה האמיתית הוא התקרבותנו לאבינו שבשמים, והתגלות כבוד ה', והטובות הגשמיים הם טפל שבטפלים שאינם תופסים מקום. - וגאולת העצמאות הוא להבנות במובן גשמי ככל גויי הארץ.

ג

**מהות ויסוד מדינת ישראל. - ושהיא, ועם ישראל וגאולתם,
- שני הפיכים מנוגדים בתכלית**

הדברים האמורים לעיל הם בנוגע לעצם הרעיון של התקוממות ועצמאות. אבל מדינת הציונים הקוראת על עצמה "ישראל" איננה צריכה לפירושים, היא מכחישה בפומבי את כל האמונה, היא מיוסדת על היסוד שאין לה שום קשר לאמונה, מציאות ה', יחודו, השגחתו, שכרו וענשו, תורה מן השמים, מדינה זו איננה נזקקת ואיננה נשמעת לא' מכל אלה, ואין חיוביהם חלים עליה כלל.

מכחישה את קדושת התורה, ואת קדושת ישראל, - מהותו של עם ישראל הוא אותו מהות של כל גויי הארץ בלי יתרון, ואינטרעסיהם שוין, התורה ומשפטיה וספר החוקים האנגלי או הטורקי שניהם שוין, ואין להם לישראל שום קשר ושיוכות עם האמונה והתורה שקבלנו מאבותינו, יכולים הם לשמור התורה ולהחזיק באמונה אבל אינם מחוייבים בשמירתן, ואם רוצים יכולים להחליפם באמונה ודת אחרת, או שלא להחזיק בשום אמונה יתירה. וכיון שהמדינה בכללה וראשי המדינה והנהגתה אינם רוצים בהאמונה והתורה שהחזיקו עד עתה אינם מחוייבים בשמירתם, - מדינת ישראל אינה כופה (לכאורה) לעבור על הדת, אך שוללת את כל ענין החיוב של שמירת הדת, - כיון שאין אמונה ואין תורה מן השמים כל התורה ומצוותיה הם ככלי אין חפץ בו ח' וכדבר שאין בו

צורך וממש. - ואותם הישראלים הרוצים בהם יכולים ורשאים להחזיק בהם, - אבל אינם יכולים לכופף את האחרים על שמירתן, - "חופש הדת בישראל" נגד כפי' דתית". ועל כן הנוסע בשבת הוא אזרח "ישראל" נכבד, והצועק למולו "שבת" מפריע שלום הציבור, ומובל למאסר, כי אפשר ומותר לאיש הישראלי לכפור ולעבור על כל התורה כולה באין מפריע, ומי שרוצה יחזיק בדת.

זאת היא יסוד מדינת ישראל וכל מהותה.

אף אילו הי' זה אמת שמדינת ישראל מנחת להחזיק בדת למי שרוצה בזה, ואדרבה היו גם מסייעין לזה, ומעמידים בכל פנה, ת"ת, ומקוה, וישיבה וכו', אך זאת לבד שאומרים שזה שייך רק להרוצים בה אבל כלל ישראל אינו חייב בה, וכנ"ל זהו עקירת כל האמונה והתורה עקירת כל מהותו של עם ישראל, ועקירת כל הכוונה והתכלית שבעבורו בראם הקב"ה, ועקירת כל ברואי בראשית.

בקיצור, מדינת ישראל ועם ישראל הם שני הפיכים מנוגדים בתכלית אף אם המדינה תחזיק הדת.

כבר כתבנו שמחלוקותינו ומלחמתינו נגד המדינה, איננו בשביל זאת לבד שמעשיה רעים וחוקיה מכוונים לעקור האמונה והתורה, או בשביל שמיוסדת על יסוד שאין עם ישראל מקושר לאמונה ותורה, אלא אפילו לייסד מדינה עם אמונה ותורה, הוא גם כן כפירה ומינות, וזועק ומפרסם בפרסום גדול שעם ישראל עזב והכחיש את האמונה.

אמנם האמת הוא שכל דעתם נתון איך לעקור ולשרש אחר כל זיק אמונה וזכר של תורה ומצוה, זהו כל חיותם ומגמתם, - וכבר העבירו על הדת אלפים אין מספר במישרין ובעקיפין בפתויים ובכפי'. ומרגלא בפיהם, שבעיות הדת הם רק בדור הזה אבל הדור החדש לא יִדַע מכלום.

"חופש הדת" "ונגד כפי' דתית" הנ"ל מתקיים במדינת ישראל למעשה לעיני כל רואה, איש כל הישר בעיניו יעשה, כל האמונה והתורה נדרסים בעפר ברגל גאווה בכל גבולה - והיא מכריזה זאת מעת הוסדה יום יום באזני כל העולם מדינת ישראל מצגת עצמה כריכוז העיקרי של עם ישראל ולבם, כלומר, היא היא העם הישראלי הידוע, והיא מדברת בשם הכלל.

כיון שהדברים נעשים בפרהסיא ונכרזים תחת השם "ישראל", זאת היא הכרזה שכפר ישראל באלקיו, והוא חילול השם יתברך נורא שכזאת מעולם לא היה, - כי אותו עם ישראל שעד עתה נהרגו ונשחטו ונתלו ונקברו חיים ובאו באש ובמים על קידוש שמו ית' ועל ערקתא דמסאנא, עתה, במאורגן יחד מרצונם, מכחישים אמונתו ופורקים עולו, ומכריזים זאת באזני כל העולם, אוי לעינים שכך רואות ולאזנים שכך שומעות ואוי לעינים שרואות את האדישות והסבלנות של הקוראים על עצמם בני תורה למראה עמידתו של חילול השם זה זה עשרים שנה, איש לדרכו לאינטערעסיו פונה, על זה ידו כל הדווים ויכאב כל לב ישראלי פשוט, על כבוד עצמם מרעישים ועל כבוד שמים מוותרים ושותקים, את כאב ניתוחי הגופים כואבים שהרי זועקים עליו, ואת כאב שריפת הנפשות ועלבון התורה והאמונה וחילול שמו ית' אינם כואבים שהרי אינם זועקים ולא מרעישים.

אם כי בעת גאולתינו האמתית יהי לנו ממשלה עצמאית, אי אפשר שתהי' מדינה זו חלק מגאולתינו ואתחלתא לה אף אילו היתה שומרת דת, (כמבואר בפרקים הקודמים שהם שני הפיכים) כי הרמת יד באמונה ובשלש שבועות אינה יכולה להיות אתחלתא להתקרבות לאבינו שבשמים, והתרסה למרות פי ה' ולחלל שמו ית' אינה יכולה להיות אתחלתא להתגלות כבוד ה', ומכש"כ אחרי שהמדינה מחרפת ומגדפת ועוקרת האמונה והתורה ומחללת שמו ית' בשם כלל ישראל, זהו ההיפך הגמור מובכן יתקדש שמך ה' אלקינו על ישראל עמך, ההיפך הגמור מהתגלות כבוד שמים ולא אתחלתא לה, ההיפך הגמור והמוחלט לישועתנו האמתית, והקורא לגאולת הציונים גאולת ישראל או אתחלתא דגאולה או מקשר שני אלה הגאולות במשהו באיזה שם שהוא, מסלף ומזייף ועוקר את תוארה האמיתי של גאולת ישראל, ומפסיד ועוקר את כל האמונה הטהורה.

וז"ל מכתב מהגה"ק מוהרש"ב מליובאוויטש, - משנת תרנ"ט:

בדבר שאלתם אודות הציונים והבאנגק שלהם, הנני להשיב להם בקצרה, - הנה גם אם היו האנשים האלה שלמים עם ה' ותורתו, וגם הי' מקום לחשוב ששיגו מטרדם, אין לנו לשמוע להם לדבר הזה לעשות את גאולתינו בכח עצמינו, והלא אין אנו רשאים גם לדחוק את הקץ להרבות בתחנונים

ע"ז, (רש"י כתובות ק"א ע"א ד"ה שלא לדחוק, ועמ"ש במד"ר שיר השירים פ"ו ע"פ השבעתי אתכם), וכש"כ בכוחות ותחבולות גשמיים דהיינו לצאת מהגלות בזרוע אין אנו רשאים, ולא בזה תהי' גאולתינו ופדות נפשינו, ובפרט שהוא נגד תקוותינו האמיתית, כי כל צפיותנו ותקוותנו הוא שיביא הקב"ה לנו משיח צדקינו בב"א ותהי' גאולתינו ע"י הקב"ה בעצמו כמ"ש במדרש תהלים ע"פ כי עמך מקור חיים, כי גם בהגאולה שהיתה ע"י משה ואהרן לא היתה גאולה שלימה וחזרו וכו' וכ"ש הגאולה שע"י חמ"ו וכו' גם שעשו מעשיהם עפ"י נבואת ירמ"י ועפ"י נביאים האחרונים שהיו עמהם, ובהגלות הזה עלינו לצפות רק לגאולתו ושועתו של הקב"ה בעצמו שלא ע"י בו"ד ותהי' גאולתנו שלימה, וכו', - ואם ח"ו יעלה בידם להחזיק בהארץ כמו שמדמים בנפשם, יטמאו וישקצו את הארץ בשיקוציהם ומעלליהם הרעים, ויאריכו בזה ח"ו את אורך הגלות.

ואחר כל הדברים האמיתים האלה התבוננו אתם אחינו היטיב, האם באנשים כאלה חפץ ה', והאם על ידן תהי' ישועתן של ישראל, לא, לא נקבל זה בשום אופן, גם את טוב האנשים האלה נזרוק לפניהם, לא בטוב הזה אנו חפצים כי אם בהטוב אשר יתן לנו ה' ע"י קיום תורה ומצוות, כמ"ש אם בחוקתי תלכו, ונתתי גשמיכם וכו', בזה אנו חפצים ולזה כל תקוותינו, והמסייעים בידי הציונים הנ"ל עתידים ליתן את הדין, כי מחזיקים המה ידי מחטיאי הרבים. ולזאת מי לה' ולתורתו לא יתחבר לעושי רעה ולא יתן ידו אליהם, אדרבה ינגד להם בכל מה דאפשר, ועד אשר יהי' הרצון מאת ה' לגאולתנו, עלינו לקבל עול הגלות לכפר על עונותינו, ועלינו להתחזק ולעמוד נגד כל גל וגל, ולהיות אמיץ וחזק בקיום התורה ומצות אשר זאת ה' דורש מאתנו, ולקוות אליו ית', כי קרובה ישועתו לבא, ויביא את משיח צדקינו בב"א, ואם יתמהמה חכה לו, ובנו הדבר תלוי בתיקון מעשינו, והשי"ת ירחם עלינו ויחוש וימהר גאולתנו בב"א. עכ"ל.

וז"ל ספה"ק ויואל משה מאמר א' סי' קל"ח :

אלה הרשעים שהמה כופרים גמורים ר"ל בהשי"ת ובתורתו הקדושה ובדברי הנביאים, ועוד יותר מזה שהמה מסיתים ומדיחים ומעבירים על הדת באופן נורא אשר כמוהו לא נהיתה, וע"י הצלחתם עושים שמדיות מרובות בישראל, האיך אפשר שתבא ישועה לישראל על ידם נגד הנבואה שהראה הקב"ה לדבורה הנביאה שהישועה לישראל מבין

העכו"ם הוא רק ע"י העוסקין בתורה ומצוות בכל יום תמיד, והמאמין בהשי"ת ובתורה"ק בשום אופן לא יוכל להאמין כי באה ישועה לישראל על ידם כי זה הוי כפירה בתוה"ק ובנביאים ובדברי חכמים, ובפרט עניני גאולה בודאי שא"א לחשוב בשום אופן שיבא על ידיהם, ואין זה אלא אסון נורא ר"ל, ובפרט שעל עוונות חמורים כאלה בארה"ק אמרה התוה"ק בפירוש העידותי בכס היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר וגו' ועוד כמה כתובים מפורשים באיומים נוראים על מעשה תעתועים כאלה בארץ ישראל, וחיל ורעדה יאחזון את כל המאמין בתוה"ק ובקדושת הארץ על מה שעושין ככה במקום הקודש, ובשום אופן אי אפשר ליתן מרגוע לרוחו בזה, זולת אם ח"ו הוא כופר בתוה"ק ובדברי הנביאים המתנבאים כד, וכל קיומם הוא רק בשביל שנתן הקב"ה כח להם"א המחטיאה את הרבים אפילו להעמיד חמה באמצע הרקיע לנסות בזה את העולם, אבל כמה שיוכל לצמוח מזה בודאי צריכים לרחמי שמים מרובין. - עכלה"ק.

ד

צירוף עניני קדושה, ושומרי תורה ומצוות לרעיון העצמאות - הם הם משחיתי כרם ה'.

הדברים שכתבנו לעיל אמתיים פשוטים וברורים, רשעת הציונים גלוי' היא מעת היותם עד היום, ולולא שומרי תומ"צ שנטפלו וסייעו להם הי' כל יהודי פשוט בורח מהם כמו מן האש.

הציונים הכריזו על מטרתם בגלוי וחזרו עליו תמיד, והוא, להעתיק את ישראל מהכרה ושאיפת חיים של אמונה וקדושה, לעם שכל מהותו ושאיפת חייו הוא גויית חומרית, ושיגשו לפתור את ענין הגלות בדרכים אנושיים להתקומם מהגלות להתארגן ולהבנות.

אך בהיות עם ישראל רחוק מאד ממחשבות כאלו, הוכרחו למצוא תחבולה להעמיד לתכניתם פנים, ולתת לו תכנית שגם שומרי תורה יהי' להם ענין בו, ויתפתו אחריו, ואז פנו למייסד המזרחי מימון שר"י, והוא פנה לריינעס, ושימו פניהם לארץ הקודש לכונן בו את "הישראל" החדש המתקומם מן הגלות, כי הוא

המקום אשר לה כל ישראל קשור אליו ולמקומות הקודש אשר בו, ולמרות הכפירה הגלויה של הציונים, השתדלו המזרחי להלבישה במצוות שונות ומושגים קדושים, התעוררות והכנה לביאת משיח צדקנו, - מצות ישוב ארץ ישראל, קדושת א"י, וכדומה, והשתדלו לחפות על פשעי הציונים הנוראים הגלויים בטענות של אהבת ישראל, והאיסור לקטרג עליהם, והמצוה ללמד עליהם זכות ולדון לטוב.

גדולי הדור הוקיעו טעויותיהם והכריזו מלחמה נגדם, אבל בעוה"ר מעשי שטן הצליח ומאז ועד היום הטומאה הציונית מוצגת לעינינו בלבושי קודש כאר"י, כותל המערבי, רבנים ואדמור"ם, נסים ונפלאות, וכו', ובאופן זה לוקחת בשבי את לבם של ההמון, ומוליכתם אחריה כעדר בבקעה, מצד א' מדינה דמוקרטית כופרת בכל ועוקרת הכל, ומצד ב' יש לה תבנית המושכת גם את קהל שומרי תומ"צ לתוכה, וכך הצליחו הציונים לשלב אִתָּם גם את היראים ובראשם רמ"ם רבנים אדמור"ם למזגם יחד כנאמנים מובהקים להעצמאות, ובהיותם חלק מחלקיה של המדינה מכתירים ומפארים ומרוממים אותה במעלותיהם זה בתורתו וזה בישיבתו זה בקדושתו וזה בתפלותיו ושבתותיו, ואף בלי לדבר דיבור למענה מקבלת המדינה צורה "ישראלית" כי בהיות קהל שומרי תומ"צ שותק ואין מצהיר קבל עולם ומלואה בקול רם את הסתייגותו מהמדינה, המדינה מוכתרת מהם ומצגת עצמה כריכוזה העיקרי של הכלל, ושכאן מקומם של כל עם ישראל שהרי כאן הוא מצות ישוב הארץ, מקומות הקדושים, מקום התורה והישיבות מקום החסידות, וכו' וכל הכלל אף הקנאים אף נטורי קרתא נמשך ופונה לכאן, כאן הוא המקום המוכשר ביותר ליהדות ולהבטחת הדורות. - שאיפת הציונות, להמשיך ולהפנות את כל עם ישראל אחר המדינה יוצאת לפועל, אכן להרבה יש טענות נגד מעשה המדינה, ולהמבינים יש טענות נגד עצם יסוד המדינה, אבל להעיקרון היסודי אין זה מזיק, להיות כל חוגי ושכבות העם פונה ונמשך לכאן מחמת איזה סיבה שהיא, לשמחת מחוללי הציונות וממשיכי דרכה, אשר הרבה עמל השקיעו למצא את המפתח ללב כל הכלל להפנותם אחר תכניתם באיזה תחבולה.

ובעוה"ר רוב רובם של ההמון נלכדו ברשת שטמנו להם, ונכנס בדעתם שמדינה זאת מדינת היהדות כולה היא, "ישראל" היא, ונחלט בדעתם שעם קום המדינה קם

עם ישראל לתחיה, ושהצלחת המדינה היא הצלחת עם ישראל, ושמעתה מדינה זאת היא מקומם של כל עם ישראל ומלחמותיה הוא מלחמת כל קהל עדת ישראל בעולם כולו, חז"ל אומרים, **אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים כו' אם הלך סופו לעמוד ולישב ולהתלוצץ**, מעט מעט עברו בעוה"ר גם הכפירות הגלויות למחנה שומרי תומ"צ, נקלטו גם חירופים וגידופים ונאצות בולטות ביותר, והם נפליטים גם מפי אנשי מעלה ואנשי תורה בלי הרגש, השפעת התעמולה הציונית ועתונות הכפירה הנקראת בכל לב גם ע"י בני תורה חדרה למוחותיהם, והפנה את דעתו ומחשבתו מקדושת ישראל ותקוותו שאין לעם ישראל בגלותו אלא תורה ותשובה ומע"ט ולחכות למשיח צדקינו, ושכל עניניו נקבעים רק על פי תורה, לדעה והלך מחשבה גויי עכו"מי שעם ישראל התקומם ומחזיק נשק בידו ויש לו אינטרעס להיות עצמאי בארצו ולהגן על עצמו עם הנשק, ושיש לו לשפוך דם עבור כבוד לאומי עבור סמכות שלטון על כברת ארץ או מעבר ימים, כהיום יכולים לשמוע משופרי דשופרי אשר אילו היו באים לא"י לא הי' גזירת היטלר, ושמעתה לא נניח עצמינו כי יש לנו נשק וצבא. כל כופר ופוקר הוא ישראלי ישר, וההפרש בינו לבין שומר תומ"צ הוא כההפרש בין מתפללי נוסח אשכנז למתפללי נוסח ספרד בלי לחשוב לו אשמה על פשעיו לכל הפחות כאילו היו אשמות אלו מסוג גניבה וגזילה. הפחד של אזהרת **ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה - וסרתם ועבדתם אלהים אחרים ואבדתם מהרה**, וכהנה הרבה פסוקים, פג ונשכה, וחיים במנוחה ושלוה כאילו הי' האמונה והתורה ברום המעלה, ואין ממה לפחד ולדאוג - כשלנגד העינים המצב המושחת והמושפל עד שאול תחתי".

הציונים התורתיים "הנאמנים לדעת תורה" הרעו לנו והשחיתו בנו ע"י גילוי פנים בכל עניני הקדושה וסילופים, יותר ויותר ממה שהשחיתו הכופרים הגלויים והגיעו למקומות שהכופרים הגלויים לא יכלו בשום אופן להגיע שם.

בתי הספר של ה"תורתיים" הנאמנים ל"דעת התורה" משרישים בלבם ובמוחם של הדור הצעיר שקמו גואלים לעם ישראל (כלומר, הכופרים הארורים ממירי הכלל) וחלצוהו מן המיצר, והעלוהו לדרגה כבודה בין האומות, ותקופה חדשה נהדרת לפנייהם, ואור חדש זורח עליהם, ומדינה זאת היא תקותם ועתידם של עם ישראל כולו, והשגת שלטון על כברת ארץ פירושה גאולת או ישועת ישראל.

ובזה מתחילים להתקיים ייעודי הנביאים ע"ה. פוגמים את מחשבתם של צעירי צאן קדשים מתקוות אמתיות הגאולה ומגשימים אותה. ושעם ישראל מתקומם ופורק עול הגלות כשרוצה, הכופרים הגדולים משמיצי ישראל נערצים ונערכים כגדולי האומה. עם כל אלה וכיוצא באלה לאין מספר מטמאים ומשקצים את מוחם ולבם של צעירי צאן קדשים.

דַּבְּרָנִי וּכְתַבְנִי ה' תּוֹרָתִים" ה"פרומע ציונים" שורפים את בית ישראל באש הדעות הכוזבות למיניהם ומדיחים את שארית ישראל מטהרת האמונה ערב ובוקר לא ישקוטו מלפטם את הציבור עם מאמרים אשר תוכנם ציונות נלהבת "תורתית", **להעביר את הדור מהשקפה גליתית נחלשת, לתקופה ממלכתית פורחת ומתקדמת במדע בכלכלה בפיתוח ובבטחון צבאי, עוקרים את רגשם הטהור של שלומי אמוני ישראל, - "התורתיים" בעצמם גומרים את מה שהתחילו הציונים, לסלף ולעקור את מהותו האמיתי של עם ישראל וגאולתם אצל הדור הצעיר.**

בקיצור, צירוף עניני קדושה להרעיון של התקוממות ישראל להיות עצמאים, - ושומרי התורה שנטפלו לציונות, הם הם משחיתי כרם ה'.

ובמיוחד גדול החורבן הנסתבב ע"י אנשי מעלה המורים לעם ה' להתקרב להרשעים באיזה צד שהיא, מצד א' מפיצים תורה וקדושה, וקהל עדת ה' תולין עיניהם בם, ומצד ב', במקום שהי' להם להעמיד חומה נגד הסילופים בעיקרי האמונה ודעות של מינות המפיץ ושוטף הכל, זאת לא עושה, אלא אדרבה מתקרב להרשעים ומשתתף אתם בענינים שונים, וקהל שומרי תומ"צ מתחברים והיו לאחדים עם עוקרי האמונה ולאט לאט מתקבלים אצלם הסילופים והמינות, ואף אותם אנשי מעלה העומדים מן הצד ושותקים, בשתיקתם פותחים דרך לרוחה להמון הסילופים והכפירות לעבור למחנה היראים, כי מדשתקי רבנן שמע מינה שהזהירות בענינים אלו אינו נחוץ, ואף אצל המדקדקים במעשה אין ההתרחקות מסילופי הציונים הדתיים והתורתיים תופס מקום לדבר ממנו ולהזהר בו, כהזהירות משאר עבירות, שהרי ר' פלוני הגדול, והצדיק אינו מחשיב את הזהירות הזו ואין מדבר ממנו כלל, כענין שאין בו צורך, והדיבור בזה הוא אצלו פטפוטי דברים שאין לטפל בו ולהוציא עליו הזמן.

נקח לדוגמא את כת הש"ץ בשעתם, אם אמנם צריך להיות יהודי בשלימות בכל הזמנים, מ"מ האיש הישראלי שחי בעת ההוא לא יצא ידי חובתו רק אם התנגד לכת ההיא בפומבי בכל תוקף, אבל אם זאת הי' חסר לו אף אם בכל הענינים הי' כהוגן לא יצא ידי חובתו, ומכש"כ אם הצדיק את הכת ההוא או החשיבם באיזה צד שהוא, או אפילו רק החליש וקירר את המערכה והמלחמה נגדם להחשיבו כדבר שאין בו צורך כל כך, ונתמעט עי"ז השפעת הלוחמים, אם אחת מאלה היה בו, לא רק שחסר לו העיקר, אלא אף גם נחשב בין מהרסי היהדות ומחטיאי הרבים, וכן הוא בדיוק בענין הציונים והמלחמה נגדם, איש מעלה המתחשב עם מלחמה זו כדבר שאין בו צורך הוא נחשב בין מהרסי היהדות, וכל שיוגדל מעלתו הן בתורה והן ביראה או בקדושה, ההיזק הנסתבב ממנו יותר גדול.

וכבר כתב הרבינו יונה בשערי תשובה (שער ג' נ"ט):

מי שאינו מחזיק במחלוקת על המתיצבים על דרך לא טוב ומושכי העון הרי הוא נענש מפשעיהם לכל חטאתם ועובר בלאו וכו' עיי"ש.

(ובאות נ"ז שם):

וחובה על כל ירא שמים אשר הוא טהור לב להעיר קנאה כי יראה והנה יד השרים והסגנים במעל.

אדם חשוב זה העומד מן הצד ושותק על שני ענינים אלו, גם יש להקשות עליו, היות והפשעים הם נוראים וגלויים לעינינו בלי ספק, השמד הנורא גלוי לעינינו, אם באמת יש לו לב טהור האיך יכול לשתוק.

עוד כתב רבינו יונה (שער א' מ"ז):

כאשר האדם משתדל לתמוך ביד האמת ויעזור אחריו ויתעורר בדבריו והופיע אורו לעיני בני עמו ויחזק ידי אנשי האמת ונשאו ראשם, וכתות השקר ישפילם יגיעם עד עפר הנה אלה דרכי קידוש השם.

וז"ל שו"ת מהר"ם שיק חלק יו"ד של"ג (באמצע התשובה):

אבל השטאטעסקווא"א (הכת שומרי תומ"צ שלא השתתפו במלחמה נגד הרעפארמער) אפילו הם קדושים וטהורים אין אני יודע היאך הם יוצאים ידי חובתם, שהם יושבים בבתייהם ובמשכנותיהם, ולא איכפת להו כלל במה שרואים ביום שבות זרים חיל ה',

ואיך אינם יראים מאמירת דבורה הנביאה שאמרה וקיללה את האנשים אשר לא באו לעזרת ה' בגבורים כנאמר שם אורו מרוז וכו' ואחז"ל דגברא רבא הוה וכו', לכן בעיניי יפלא על הקהלות הכשרות היאך הם יושבים בין המשפתיים לשמוע מה שנעשה בין הקאנגרעסלער ובין שרידי עם ה' שומרי הדת.

ובאו"ח ש"ז כתב מהר"ם שיק (באמצע התשובה) וז"ל:

הרי בעלי השטאטעסקוו"א עוברים בכמה לאוין או בזדון או בשגגה וכל המסייע להם הרי הוא כמוהם, ואם בעל תורה הוא ואדם חשוב עובר מלבד האיסורים הנ"ל עוד על לאו דחילול השם, עכל"ק.

ה

העצמאות הוא משחית נורא בצורה של אוהב ומציל

אם כי דברינו הבאים אינם אלא פרט מפשעי הציונים, (וא"א לפורטס כי רבים הם), וכוונתינו במאמרים אלה לדבר על הציונות בעצמה, לא על פשעי האנשים הציונים, לא נצא ידי חובתינו עד שנבאר, אשר לדעת התורה, הצלת והגנת עם ישראל בגלות הוא רק ההכנעה לפני האומות והסבל מהם ולקבל הצרות באהבה ולצפות לישועת ה' ולא להתקומם נגדם, אבל התקוממות והעמידה נגד האומות בזרוע ונשק הוא המביא צרות והריגות על שונאיהם.

וז"ל הגה"ק ר' אלחנן וואסערמאן בספרו עקבתא דמשיחא כ"ז:

יש בתורה הוראות ברורות איך יהי התנהגות ישראל כלפי אומות העולם בזמן הגלות, אם לא הולכים אחרי עצת התורה מכניסים את כלל ישראל לסכנה חמורה, - עד הדורות האחרונים ערכו היהודים את מדיניות הגלות דשלהם (זייער גלות פאליטיק) לפי הוראות התורה.

בזמן האחרון בטלו את סמכויות התורה, אצל התורה באים רק עם שאלות בעניני אמירת קדיש, אבל עם שאלות מדיניות (פאליטישע פראגעס) דהיינו, שאלות הנוגעות לכלל ישראל הסכימו עליהם שאין להם שייכות עם התורה, על זה יש לנו מדינאים מקצועיים וסופרים (פאליטיעקער און שרייבער) והם הם מנהיגי הדור, מאיזה מעין הם שואבים את שיטותיהם הפוליטיות, מתורה שלהם, "נהי" ככל הגויים", את תורת ה'

מעמידים לגמרי מן הצד, וכשם שיש לחקות את הגויים בכל דרכי החיים, כך יש לחקותם גם בדרכי הפוליטיקה והמפלגות, (בשטח המדיני) אבל אין הם יודעים או אינם רוצים לדעת, שאילו היו היהודים נוהגים מעולם בשיטת "נהי כגויים", כי אז היה נאבד זכרם כבר מזמן רב ולא היו נמצאים יהודים בעולם, כשם שנאבדו ונעלמו מן העולם הרבה עמים גדולים וחזקים מהם.

וכשם שמצב היהודים הוא מיוחד במינו יוצא מגדר אומות העולם, כך מוכרחים להיות השיטות המדיניות שלנו מיוחדים במינם, ואת השיטות האלה מוצאים רק בתורה שראתה את הכל מראש ואמרה והזהירה על הכל מראש אלפי שנים הוכיחו עד כמה צדקו שיטות התורה, מה הן שיטות התורה – שלש שבועות השביע הקב"ה את ישראל אל תעלו בחומה, אל תמרדו באומות ואל תדחקו את הקץ (כתובות קי"א), א' מן השלש שבועות הוא שלא יהיו ישראל בעלי מרידה (רעוואלאציאנערן), ירא את ה' בני ומלך ועם שונים אל תתערב, והתרו בנו, אם אתם מקיימים את השבועות מוטב, ואם לאו אני מתיר את בשרכם כצבאות וכאילות השדה (כגון גזירת היטלער וניתוחי מתים וכדומה). אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, לך עמי בא בחדריך, בשעה שאתה רואה השעה חצופה לא תעמוד כנגדה אלא תן לה מקום, הסתכלו בי שהרי אני נתתי מקום לשעה שנאמר השיב אחור ימינו (מדרש) אמר ר' חייא אם ראיתם אותו (עשו) שמבקש להתגרות בכם, אל תעמדו כנגדו אלא הצפינו עצמכם ממנו עד שיעבור עולמו, א"ר יהודא בר' שלום, אמרו לו ישראל, רבנו של עולם אביו מברכו ועל חרבך תחיה ואתה מסכים עמנו, ואומר לנו הצפינו עצמכם, ולהיכן נברח, אמר להם הקב"ה אם ראיתם שמזדווג לכם ברחו לתורה, שנאמר פנו וסעו לכם צפונה ואין צפונה אלא תורה שנא' יצפון לישראל תושיה (מדרש דברים).

כל המאמרים האלו מכוונים לדבר אחד שאסור ליהודים לעמוד נגד רודפיהם ולהתקומם נגדם.

למה תתראו בפני אחיכם בני עשו וישמעאל, זאת היא אזהרה שבית ישראל לא יתראו בפני האומות, שנוהר מליתן הזדמנות לאוה"ע לדבר אודותינו, כל שימעטו מלזכור מאתנו ומלדבר אודותינו הוא יותר טוב לנו.

בשעה שאנו מדברים לאומות העולם לא לדרוש את שלנו בתוקף, אלא לבקש בלשון רכה "לשון רכה תשבר גרם".

אלה הם בקצרה הוראות התורה, איך יהי' גישתנו אל הגויים, וכך נהגו עם ישראל בכל הזמנים, עד הדורות האחרונים עד שקמו לנו "מנהיגים" "מודרניים" שאינם רוצים לדעת את התורה ואת עצותיה, ולכן מנהלים את מדיניות היהודית (די יודישע פוליטיק)

בדיוק להיפך ממה שהתורה מלמדינו, על היהודים להלחם ולדרוש, ולהלחם במי, בממלכות הכי אדירות בעולם, שנחרימם (באיקאטיין) שנגזים ונבלבלם בקונגרסים, לירות עליהם במאמרי עתונים, ובזה נכניס מורא בלבם.

בקיצור, התוה"ק ציינה כבר את דרכינו, צאי לך בעקבי הצאן.

על כל שאלה העולה, הלעשות אם לא, צריך לברר איך עשו אבותינו בכגון זה, זה הוא הדרך היחידי הבטוח.

סוף דבר – כל עוד אנו עוזבים הנהגתנו ביד המנהיגים המודרניים המתעים, שהכניסו את ישראל במצב מלחמה עם הקב"ה, אין לנו שום סיכויים שישתפר מצבינו, להיפך כל יום הולך ורע, יש לנו רק דרך אחד להצלתנו, לעשות שלום עם השי"ת השומר ישראל, ואז יהי שלום על ישראל, עדה"ק. (מתורגם מאידיש ללשה"ק).

ואחז"ל (פסחים פ"ז):

אמר ר' אושעיא מאי דכתיב צדקת פזרונו בישראל צדקה עשה הקב"ה בישראל שפזרן לבין האומות (פרש"י: שאינם יכולים לכלותן יחד) הרי שהקיבוץ לישראל במקום אחד אינו טובה אלא להיפך ח"ו.

ובפסחים קי"ח:

בזר עמים קרבות יחפצון, מי גרם להם לישראל שיתפזרו לבין אומות העולם קריבות שהיו חפצים בהם, ופי' המהרש"א, קרבות וכו' יש לפרש קרבות כפשטי', כפרש"י בספר תהלים מלשון קרבות ומלחמה, דהיינו במקדש ראשון אילו השלימו עם נבוכדנצר ולא מרד בו צדקיהו לא גלו כלל, ויותר במקדש שני אילו שמעו פריצי ישראל לריב"ז ולחכמים שבאותו דור והשלימו עם טיטוס לא גלו כמפורש בפ' הניזקין וביותר בספר יוסיפון, וז"ש אבל קרבות ומלחמות יחפצון ולא בשלום. עכ"ל.

הרי שהדרך שנתנו הציונים לפני עם ישראל לרעה היא להם ולא לטובה, הם מוליכים את עניני הכלל בדיוק להיפך מהוראות התורה, בדרך שהתוה"ק מזהירה עליו שסופו חורבן.

יש מוסמכים הוכחות וראיות ברורות ועדיות אשר כל עיקר שנאת ישראל בעולם בתקופה האחרונה ובפרט הצרות של היטלר, הרצל וסיעתו ימ"ש הבעירוה, ועיקר חמתו של היטלר הציונים הבעירוהו כשביזוהו וחרפוהו במאמרי עתונים ובביקאט הידוע, ואכזריות הציונים, בעת השואה לא יאומן כי יסופר, הם נהגו כרוצחים אכזרים מובהקים, כבר יצאו לאור ספרים ומאמרי עתונים, וחלק גדול נשאר בלתי מפורסם, (מיראת הציונים המפחידים להמית את המו"ל) הם עוררו וגרמו להפרעות והפוגרומים בשנות תרפ"ט ותרצ"ח ואת השחיטה בחברון, והם שגרמו לרדיפת ולחיצת היהודים בארצות הערביים, וביתר מדינות העולם, קשה לברר כאן הדברים, והכל מבורר ועומד.

מאז קום מדינתם לא פסקו החרב וההרג בגבולותיה, יום יום נהרגים ונפצעים על הגבולות ובתוך הארץ אין איש יודע לנקוב מספר ההרוגים, שלוש מלחמות קשות עברו על ראש הישוב במשך עשרים שנות קיום המדינה, מלחמה הראשונה עלתה לפי הודאתם בעשרים אלף קרבנות ולפי האמת יותר מארבעים, שני מלחמות האחרונות כל אחת יותר מאלף, לבד פצועים, ואשר נשארו בעלי מום לעולם, בשנת תש"ח בעת יריית ה"פאגאזים" בעיה"ק ירושלים, נהרגו יותר משמנה מאות, דוקא מיקירי קרתא קדישא.

והן עתה עומדים שני מליון תושבי המדינה תחת פחד סכנת כליון ר"ל, זאת היא "פתרון שאלת היהודים" של הציונות, תלאות והריגות בלי גבול, האם אין טוב יותר לבנ"י הדרים בארצות החפשיות, האם אין מצבם משופר כמצבם של דרי מדינת הציונים, כל קיום המדינה הוא מהכסף הזורם מיהודי חו"ל בלי הרף, ומבלעדיו תתערער בזמן מועט, מה הועילו הציונים בכל ענינם.

חז"ל אומרים ג' אין מתקנאים בהם ואלו הם: עכו"ם קטן ונחש קטן ותלמיד קטן מ"ט דמלכותיהו בתר אודנייהו קאי, פרש"י, כלומר עתידין ליגדל ויתגדל אימתן וינקמו ממך.

והנה הציונים בפחזותן מתגרים לא רק בגוי קטן אלא גם בראשי ממלכות אדירות כרוסיה וצרפת, הן לא די להם מה שגרמו בהתגרותם בהיטלר ימ"ש, אין הם אחראים כלל על התוצאות הסופיות, (רואים שהתוצאות הוא שפך דם ישראל ואין חוששים לו), די להם אם לפי שעה יכולים להתפאר ולהתגאות, יכולים הם להתבטא

ביטויים חריפים וחצופים נגד ממלכות אדירות בלי אחריות מה שראשי ממלכות אחרים מפחדים להוציא מפייהם מחמת אחריות האנושיות ומיושר דעתם.

התוה"ק מעידה ומזהירה בנו ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה, והוכפלו האזהרות בהרבה מקומות בתורה, ארץ ישראל היא פלטרין של מלך ואינה מקיימת עוברי עבירה, הציונים הכריזו מרד נגד הקב"ה בביתו תחת השם "ישראל" ועושים שמדיות מרובות בישראל, כל האמונה והתורה נדרסת בבזו ורגל גאווה ובלעג השאננים בכל גבולי המדינה, הסכנה וההיזק שמדינה זו מביאה על ישראל בקיומה הוא הרבה יותר ממה שיכולה להביא באבדונה, כל שנתוסף למדינה זו בנין נתוסף לכלל ישראל חרבן, אחר כל הצלחותיהם מגבירים השמד וההפקרות, אל יחשבו שעם צבא ונשק יוכלו להעביר את גזירת לא תקיא, וסרתם ואבדתם, וחרה אף ה', ונושנתם והשחתם וגו' העידותי בכם וגו' כי אבוד תאבדון, כל האומר הקב"ה וותרן יותרו מעיו אלא מאריך אפי' וגבי דילי'. והשי"ת ירחם וירא בעני עמו, ויעביר במהרה את הנחש הצפעוני הממית הזה מן העולם, וגם ירחם על היהודים המאמינים.

1

המסקנה

זרע ישראל הכשרים שלא כרעו לעבודה זרה הציונית! מלחמתנו בציונות מלחמה לה' בעמלק היא, אין קובע כאן מספר אנשים אם מעט ואם רב, אורייתא וקוב"ה וישראל חד הוא, אם כי בימי הסתר בתוך הסתר אין אנו רואים שום נצחון אלא ירידה אחר ירידה, אל ירך לבבכם ואל ירפו ידיכם, עליכם העולם עומד, לא לנו הנצחון עתה לפי שעה, לנו עתה רק המאבק והירידה, אבל חזקים אנחנו מכל חזק, הקב"ה ותורתו נצחיים אנחנו הדבוקים בו ית' נצא המנצחים במלחמה זו, הנצחון של הקב"ה הוא, ה' אתנו אל תיראום, לא "חזיונם" של עוקרי האמונה תתקיים בסופו של דבר אלא האמונה האמתית והמקובלת ודברי רבותינו זי"ע.

אנו מכריזים ומפרסמים

כל מי שאומר שמע ישראל ומחזיק באמונה הטהורה המקובלת מאבותינו, כל המשתייך לבני אברהם יצחק ויעקב, כל מי שעמדו רגלי אבותיו על הר סיני, כל מי שצעק נעשה ונשמע, אין לו חלק ונחלה ושייכות כל דהו עם מדינת ישראל, אף אילו היתה חרדית למהדרין!!

אף אילו היתה מצלחת וכובשת כל העולם!

אף אילו יבנו בית המקדש ותרד להם אש מן השמים!

העצמאות הציוני טמאה היא טומאה חלוטה ועולמית ואין לה שייכות כל דהו לא לעם ישראל ולא לגאולתם.

שקר הדבר מה שמפרסמים הציונים והדתיים הנגררים אחריהם, אשר מקומו של עם ישראל עתה הוא בארץ ישראל, ושאי אפשר להיות יהודי בשלימות אלא בארץ ישראל.

עם הקודש, הישראליים האמתיים, המחזיקים בטהרת האמונה שקבלנו מאבותינו מפרסמים את ההיפך, שאין אנו מתקוממים מן הגלות ומקומו של עם ישראל הוא דוקא תחת עול העמים, ואין לנו ענין בארץ ישראל רק כפי שהי' לאבותינו לפני מאה וחמישים שנה, ויותר לא!!

הם מפרסמים את הבטחת התורה ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי אתם כי אני ה' אלקיכם, שזוהי הבטחה שיכלו ישראל להתקיים תחת עול האומות ולהשלים שם דרישת הקב"ה מהם.

כל הנספחים על מדינת ישראל בגדו בה' ובתוה"ק ובעמו ישראל, אנו קוראים להם, - רחמו על נפשותיכם.

סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל תגעו בכל אשר להם פן תספו בכל חטאתם.

ידעו כל בית ישראל, קטן וגדול, איש ואשה אשר מרה תהי' אחרית כל המחזיקים בדעה עם הציונים או מתחברים ומחזיקים בידם אם לא ישובו בעוד מועד, וכשם שעבודה זרה זו תחלף מן העולם וסופה עדי אובד, כן העומדים אתה ומשתתפים בה. כמאחז"ל כל המתחבר לרשעים אע"פ שאינו עושה כמעשיהם נוטל שכר כיוצא בהם.

כתוב ברבינו יונה על המשנה (אבות פ"א מ"ז):

אל תתחבר לרשע ואל תתיאש מן הפרעניות.

סמך שני דברים אלה ואמר אל תתחבר לרשע שאין לך להתיאש מן הפרעניות, ואל תאמר בלבך, עודנו עומד בשלוח והשעה משחקת לו אתחבר אליו, וכשיעבור מזלו הטוב אתרחק ממנו. ולא תוכל כי לא תדע מה יולד יום, וברגע יבא אידו ותלקה עמו כאשר החל לנפול הוא וכל אוהביו יפולו וכו'.

כאשר אתה רואה כי המלך שונא לכל אוהב שונאו, וכי יפקוד עליו רעה, ישאל, איזהו אשר מלאו לבו לאהוב שונא המלך, ויעשה לו כאשר עשה לשונאו, כך הקב"ה עושה לכל מתערב עם שונים, כלומר המשנים את התורה ואת המצוה וכאשר הרשעים השונים ילקו וגם חבריהם יאספו עמהם. (רבינו יונה אבות פ"א מ"ז).

אנו פונים להמנהיגים המורים לעם הקודש להתקרב להכופרים בשביל מטרות שונות. אל תמסרו עמו של אלקינו להריגת הנפש והגוף. הריגת הגוף, כי המתחבר לרשע אע"פ שאינו עושה כמעשיו נוטל שכר כיוצא בו כמאחז"ל, והריגת הנפש, בשבירתכם החומות המבדילים בין מחנה שלומי אמוני ישראל למחנה הכופרים המסיתים ומדיחים, אל תפתחו את הדרך לכניסת המינות הטומאה והכפירה בהוראותיכם אלו, אל תשתפו את עם הקודש הנאמנים לה' עם החילול שם שמים הנורא הנעשית ע"י הכופרים, במה שאתם כוללים אותם יחד עם ה"ישראל" החדש מכריז הכפירה ומורים להצהיר לה נאמנות ולאשר את

השם "ישראל" עליה, זהו המייט סכנה נוראה ח"ו בנפש ובגוף כי אין מקיפין בחלול השם.

דעו כי בא יבא יום החשבון ותתנו את הדין על כל יהודי ויהודי איש ואשה נער וזקן אשר בסיבתכם נכנס במוחו דעות של מינות, מידכם ידרוש הקב"ה את צאנו, באמרו, אם מסרתם גורלו של עם הקודש בידם של קומץ בורים מאנשי אגודת ישראל ועל חשבון זה התרתם להתקרב לרשעים ופתחתם דרך רחב לדיעותיהם, ה' לכם לכה"פ לזעוק ולהתריע יום יום נגד העצמאות וההתקוממות מן הגלות, ולהסביר שזהו כפירה ונגד התורה, ושהתורה אוסרת למרוד באומות, ושזה דבר חדש שלא עשו אבותינו, ואין לנו בעולם יותר מתורה ומע"ט התחזקות באמונה וקבלת עומ"ש ולחכות על משיח צדקינו, ויותר לא, כמו שאבותינו לא עשו יותר, ואם קיימת עצמאות וצבא וכו' אין לעם ישראל שייכת אליו ובודאי שאין לכל זה שייכות עם הגאולה אף כחוט השערה.

האם עשייתם כזאת אף פעם אחת!

אנו פונים לבני עלי' העומדים מן הצד למראה המבול והשטפון של דעות כוזבות ששטף גם בתוך מחנה היראים, - דעו שבכא יום החשבון גם מידכם יבקש הקב"ה את צאנו, באמרו, גם מתרפה במלאכתו אה הוא לבעל משיחית, אילו הייתם עומדים ומסבירים לעם ה' הייתם מצילים הרבה מהם, והלא כבר אחז"ל כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה, נתפס ח"ו, והלא להסביר הייתם יכולים ולפרסם ברבים, השומע ישמע והחדל יחדל.

אנו פונים להמתעסקים ופועלים בענינים שונים כגון, נתוחי מתים, פריצות, חילול שבת, וכדומה, ומורים באצבע שבגלל התועבות ההם באים הפרעניות, אנו מבקשים מהם, אל תסתירו על הכפירה הציונית בעצמה על העצמאות על ההתקוממות מן הגלות, על לקיחת נשק ביד, על המדינה הכופרת והמשמידה בעצמה שזהו יסוד כל הרע וממנה תוצאות כל הצרות והפרעניות המתרגשות ובאות לעולם.

כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ ותמלוך אתה הוא ה' אלקינו מהרה לבדך.